

Tal dia
com
avui fa...

1 any La via del diàleg
Intel·lectuals i polítics de l'Estat recomanen que s'insisteixi en la negociació per buscar una sortida pactada a la situació creada per l'1-O.

10 anys Tipus d'interès
Retallada mundial dels tipus d'interès. El pacte entre Europa i els EUA per abaixar-los mig punt hauria d'ajudar a reduir l'euríbor.

20 anys Mort a Banyoles
L'enfonsament d'un vaixell turístic ple de jubilats francesos provoca 20 morts i 38 ferits a l'Estany de Banyoles.

Full de ruta

Emili Bella

Vistalegre III

VOX omple el palau madrileny de Vistalegre, el mateix on Podem va celebrar les seves assemblees I i II. Si l'independentisme ho llegís amb les ulleres de Pablo Iglesias, el responsabilitzaria d'haver despertat el fantasma de VOX, "potser sense voler o potser buscant-ho", com va dir el líder podemita a Sant Adrià de Besòs quan va acusar l'independentisme d'haver contribuït a despertar el fantasma del feixisme –jo hi era, me'n recordo, i no es va treure de context–. Esperarem, doncs, que vingui la pròxima campanya electoral perquè ens expliqui si el seu *casoplón* hi té alguna cosa a veure.

I mentre VOX i el seu líder, Santiago Abascal, petava Vistalegre amb unes 9.000 persones, el líder suprem de Ciutadans, Albert Rivera, no aconseguia ni omplir la plaça de Sant Jaume. Els taronges, amb la seva política de l'odi, estan fent més gran la ultradreta original, la ultradreta que no dissimula, igual que el PP de Pablo Casado, incapaç de retenir-la més temps sota el pa-

Ciutadans ja ha decidit què vol ser de gran: ni de dretes, ni d'esquerres, d'ultradretes

raig popular. A l'Estat francès s'ha vist com la dreta va adoptar els postulats de la ultradreta –i l'esquerra de Manuel Valls (*el mismo que viste y calza*) els de la dreta– i entre tots van fer gran Marine Le Pen. En tot cas, a l'Estat espanyol la ultradreta ha estat sempre a les institucions, només que ara hi acabarà arribant amb marca pròpia, diferenciada. I, la veritat, potser així serà més intel·ligible, més nítid, a ulls europeus que no pas camuflada dins el PP.

Pot ser que l'independentisme estigui desorientat, però no menys que Ciutadans després de la investidura de Pedro Sánchez. És més gran el pastís de votants espanyols moderats que no el d'ultradreta, però el partit taronja ja ha decidit què vol ser de gran: ni de dretes, ni d'esquerres, d'ultradretes. I per això Rivera es llança indòmit a una "curse de gallines" com la de *Rebel sense causa*, que el porta a voler escriure les preguntes de les entrevistes dels mitjans públics, a dir-nos a qui han d'entrevistar i a qui no i a arrencar llaços grocs, conscient que el Rivera original és Santiago Abascal.

Tribuna

Joan Ferrerós. Excatedràtic d'institut

L'Empordà, Fages i Pla

El 30% de la poesia catalana moderna tracta de l'Empordà, diu Joan Ferrerós a *Consells, proverbis i insolències*. I aquesta nòmina de lírics que canten, celebren i mitifiquen el país és barcelonina, com Joan Maragall, el més conegut. I amb "país" diem el que Ramon Masifern, poeta de la Bisbal, va batejar com a Palau del Vent. Però, a l'Empordà mateix, n'hi ha hagut molts de poetes? El gran Josep Pla parlant de Fages de Climent diu que n'hi ha pocs que acompanyin l'autor de la *Balada del sabater d'Ordis*: "... la majoria dels escriptors empordanesos no escriviren mai en vers. Agafant les coses panoràmica-ment, l'Empordà no ha estat mai un país ni de pintors, ni d'escultors, ni de poetes. Però Fages era un poeta i Dalí és un pintor." (OC, 38). La realitat, però, contradiu el polígraf de Palafrugell: per no anar més lluny, un servidor –i perdonin– fa més de trenta anys a *Poetes de l'Empordà* vaig incloure'n hi 29, i no hi eren pas tots els que havien publicat una cosa o altra: arribaven al centenar! Evoquem només els més coneguts: el citat R. Masifern; A. de Pagès, el lord Byron català; les 'cariàtides' de Fages M. Vayreda i M. C. Guasch; M. A. Anglada, avui

la més llegida i influent; S. Dalí, avantguardista... I, per esmentar-ne de vius, enllà dels considerables Ll. Llach o A. Puigverd, fa quatre dies a Marçà hi han peregrinat dues dotzenes llargues de lírics –alguns de jove-níssims– per recitar les seves composicions. I, aquests i d'altres, també s'apleguen anyalment a Avinyonet de Puigventós, a Navata, a les societats figuerenques Erato i Casino Menestral... per declamar les seves composicions. A l'Empordà, doncs, de la Renaixença ençà, el fluir de la lírica hi lliga una densa trena de versos.

AQUEST ANY DEL CINQUANTENARI de la

“Un epigrama és un llampec. L'epigrama és un consell i un consell un epigrama

mort de l'autor de *Les bruixes de Llers* aprofitem qualsevol ocasió per parlar d'aquestes coses. Tornem a Pla. Considera Fages un poeta públicament fallit perquè no va comptar amb l'acolliment barceloní, per tant sense possibilitat editorial i, en conseqüència, sense atenció mediàtica. Ell, que el considerava un poeta important, va dedicar-li un "homenot" el triple d'extens que els Homenots. Al llibre hi destaca *Balada del sabater d'Ordis* i *Les bruixes de Llers*; en temps de l'escriptor de Palafrugell *Somni de cap de Creus* encara no era editat i només l'esmenta. Pla dedica bona part del volum als epigrames de Fages que va poder conèixer, més o menys una quarta part dels més de 2.000 –diu que Marcial en va fer 1.500– avui editats en tres llibres. Considera que en compon molts d'eròtics però no pas d'amorosos; que una part de la producció la troba excelsa i molts altres els considera grollers i vulgars, i que aquests darrers millor que no els hagués escrit. Com que avui el paper no dona per més –hi tornarem!–, acabem amb l'exacta definició que Pla fa d'aquestes composicions: Un epigrama és un llampec. L'epigrama és un consell i un consell un epigrama.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Escena, passió i país!

■ Sento la necessitat d'expressar-me sobre l'actor Carles Canut. Quan la mort ens pren una persona que ens deixa una empremta, evocar-la esdevé el fet més natural. L'admirava: en primer lloc, perquè era un actor de cap a peus. El seu personatge de Rafeques, al programa *Vostè jutja* de TV3, va popularitzar-hi el refrany "No es pot matar tot el que és gras" i la seva sentència "Li garanteixo un judici com cal". Amb aquesta sentència el Rafeques, apareixent per sorpresa, duia a judici l'acció recriminable del protagonista de la breu història que iniciava el programa. I anava precedida de la inesperada... "Vatua... en Rafeques!" Pel que fa al refrany, soc del parer que és aplicable a moltes situacions molt habituals. Els abusos als quals fa referència formen part del nostre

dia a dia, malauradament. I pel que fa als judicis... tant de bo fossin tots així, com a norma. El segon motiu d'admiració és l'orgull amb què sempre presumia del seu origen i sobretot del seu poble, Gerri de la Sal. I això, amb aquell accent lleidatà que ens caracteritza. M'encantava veure'l i, sobretot, sentir-lo. Tot un "homenot" (com li diria el recordat Josep Pla) del Pallars; o sigui, de Lleida.

Carles Canut, ja ets etern i nostre, per sempre.

JAUME PORTA I JOSA
Barcelona

40 anys de pau

■ Queda estrany que en un país amb una Constitució aprovada per ampli consens, als polítics que respecten les seves lleis se'ls hagi d'adjectivar de "constitucionalistes" per distingir-los dels que la qüestionen... encara que emparant-se, això sí, en la pròpia

Constitució que els permet la lliure concurrència de criteris per al debat polític. Convin-dria no oblidar que la nostra democràcia és el resultat del generós esforç d'uns voluntariosos polítics que, des de diverses ideologies, van aconseguir una transició considerada universalment exemplar. Qüestionar ara el valor d'un sistema de convivència que ha funcionat durant quaranta anys només sembla un pretext per satisfer el delirant rebuig dels dissidents a les bases que constitueixen el nostre estat de dret.

JORDI S. BERENQUER
Barcelona

Estimar un país

■ Per mi, quan estimes el teu país i vols la seva llibertat, realitza actes com manifestacions de més d'un milió de persones cada any. Intentes demostrar al món que vols votar i ho fas, malgrat la poli-

cia, per expressar-ho públicament. No importa si és legal o no. Parles l'idioma natural. L'important és aclamar el que sents! Per tant, des d'aquí, proposo als antiindependents que facin el mateix. Que lluitin per la seva terra catalana que diuen que és espanyola i per tant no cal la independència. Que surtin al carrer pacíficament com ho fem nosaltres cada any, demostrant la seva estima a la tan preuada terra i tan maltractada des de fa tants anys. Que siguin realistes i ens demostrin davant de tothom com s'estimen la nostra terra! Fins i tot, seria molt interessant que intentessin fer el seu referèndum! Llavors potser sí que acceptarem una convivència entre tots. Ara només veig i sento molta agressivitat, odi i ràbia sense demostrar res de bo envers els catalans de tota la vida.

ALBERT ALTÉS SEGURA
Vic (Osona)